

הפרקליטים

מגזין למת עורכי הדין - מחוז תל אביב והמרכז

השופטת עדנה ארבל
מספידה את חברתה
השופטת שרה סירוטה ז"ל

שנות משפט

דוד ברטוב | אמנון רובינשטיין | איתמר רבינוביץ | שולמית אלוני
 דפנה ברק-ארז | עוזי בניזמן | דן מרגלית | ציון אמיר
 דורי קלגסבלד | דבורה חן | מעין נוה | מוטי דנוס
 מסכמים את אירועי המשפט הבולטים של ישראל

פרויקט מיוחד | 39-22

ברוכים הבאים לבועה

המבקר שהה באולמו של סגן נשיא המחוזי בתל אביב, השופט יהודה זפט, וצפה בריאליטי של הבועה התל אביבית במיטבו

המשפט את הזכות להתערב בעמדות הצדדים בשם הגנת המיעוט, האחריות החברתית והניסיון לעצב חברה ראויה.

"שיטת הגישור מצמצמת דה פקטו את הפיקוח הציבורי על הנעשה בהליך הגישור גם בהשוואה לדיני החוזים הנהוגים", כותב פינקלשטיין, ומב" קש להסדיר את הליך הגישור בחקיקה ראשית, בין היתר לעניין מעמד המגשר ולעניין הדין שיחול על אכיפת וביטול הסכמי גישור. במילים אחרות, בלא דין גישור מיוחד, תיהפך ממלכתו של זפט לבועה בתוך בועה: הן בועה בין אולמות המשפט התל אביביים, והן לבועה נעדרת פיקוח ביחס לתקנים המופנים לגישור.

בינתיים, באולם, הסתיים הדין באשר לכינוסה של ישיבת הדירקטורים. בעוד מתדיינים קשיי יום יורדים במדרגות בית המשפט המחוזי בתל אביב, ובהם עצורים ואנשים שנלחמים על חירותם או על פת לחמם, עוברת ביניהם, בלא כל מעורבות או קשר, החבורה המבושמת והיפה ומתכננת לעי צמה את הקרב המשפטי הבא. מי אמר שהחיים קשים.

התמוגגות כללית מהלצותיו. השופט זפט

הפנייה אליו היא בנימוס מופלג, תוך צחקוק קל מסיפוריו ואווירת התמוגגות כללית מהלצותיו. מטיד עדיפה האסטרטגיה הכללית על הטקטיקה, וכולם כבר חושבים על המשפט הבא, שכן רבים האירועים בחייה של חברה ציבורית. כאן, דיני החברות, גם לא תופיע בלקסיקון המילה "גניבה"; משתמשים בהון שימוש פסול, מממשים אופציות, מחלקים דיבידנד, נוטלים הלוואה. הכל יותר סטרילי.

על כיסאו, במבט ממולח, בוחן השופט זפט את יושבי האולם. בשל ייחוד התיקים כתיקים אזרחיים-כלכליים, מופנים הצדדים פעמים רבות למגשר או לבורר. ואולם דווקא כאן, היכן שהמג" מה היא לעודד את הצדדים להחליט ביניהם בא" מצעות גישור, כדאי להציג את הרעיון המתפרסם בימים באלו בספר חדש, "המשטר המשפטי של הליך הגישור" מאת אלעד פינקלשטיין (הוצאת הקריה האקדמאית קרית אונו). בספר מוצגת גת תיאוריה, לפיה הפניית צדדים לגישור אינה מתיישבת עם חוק החוזים המודרני ועם השיטה הראויה. שלא כמו בדיני החוזים הקלאסיים, הקור דמים, על פי דיני החוזים הנוכחיים מתיר לעצמו

חדר 406, בקצה הקומה הרביעית של בית המשפט המחוזי בתל אביב, מתנהל לו בלא הפרעה העולם הראשון.

עד לאולם זה, כולל האולמות הסמוכים של השופטים שרה ברוש וברכה אופיר-תום; יכולת לפגוש במתדיינים מסוגים שונים, עמך ישראל, כשלובר אפשר להבחין מיהו נאשם פלילי, מיהו תובע ומיהו מערער אזרחי. אבל בפאתי אולמו של סגן הנשיא יהודה זפט - אי אפשר לטעות: מסיבת קוקטייל קטנה נערכת מחוץ לאולם, נשים על עקבים, גברים בחליפות משובחות, עננת בושם מרחפת מעל כולם. ברוכים הבא לתל אביב של ישראל, לבועה.

האירוע: בקשה לצו מניעה שהגישו דירקטור ובעלי מניות כנגד כינוס ישיבת דירקטורים שנו" עדה להתקיים בימים הקרובים. הרבה מאוד כסף מונח על הפרק, ובעיקר כבוד, הזדמנות להשוות מי חזק יותר וגם לעשות קצת רעש בעיתונות הכלכלית. מבחינת הצדדים, האירוע חייב להיערך על פי כללי הטקס.

בעוד החברה טענה כי הדירקטור לא קיים את כל התנאים שבמסמכי היסוד של החברה, המ" צויים במדינת הונג קונג, וכי רוקן את כספי קור פתה בארצות הברית, טען הדירקטור כי יש לכנס את ישיבת הדירקטורים ולהורות לחברה להזמין. השופט זפט צריך להכריע, בין היתר, בשאלות מקדמיות של תחולת הדין ההונג קונגי ואחר כך בדרשות השבה של החברה באשר לסניפה האמריקאי.

העיתונות הכלכלית כבר דיווחה על המאורע, והצדדים המתדיינים מוכנים לתת שואו לעיתר נאים שיגיעו. המשפט הוא תוכנית הריאליטי, הד דמנות להראות כמה כסף יש בקופה, מי מדיח את מי, ומי יישלח לאי המתים.

מתגודדים מחוץ לאולם, אפשר למנות בכל קבוצה שלושה עורכי דין, גברים צעירים, השיער משוח לאחור והחליפות מרשימות. ההיררכיה ביניהם ניכרת. בולט הדירקטור עצמו, כוכב ההצגה. הוא מודע היטב לתיאוריו בעיתונות כ"הילד הרע".

אופי התיקים שבהם מכריע סגן הנשיא יהודה זפט, זומין התנהגות מסוימת בפניו. בניגוד לרוב אולמות המשפט האחרים, לא שומעים בדיונים של זפט קהל נרגז, מזיע וצועק או עורכי דין שמנ" סים להלך עליו אימים באימוי ערעור.

כולם בעיר מכירים את השופט זפט, ויודעים שמחר יגיעו אליו, כעורכי דין או כמתדיינים.

משולחנו של השופט יהודה זפט

סגן נשיא בית המשפט המחוזי בתל אביב, השופט יהודה זפט, נולד בישראל בשנת 1941. למד בתיכון עירוני ד' (צייטלין) בתל אביב ושירת בנח"ל המוצנח. למד באוניברסיטה העברית בירושלים ומי 1967 עבד כעורך דין. ב-1989 מונה כסגן נשיא של בית משפט השלום בנתניה, וב-1992 כשופט בית המשפט המחוזי בתל אביב.

בין היתר פסק לאחרונה כי בקשת כלל פיננסים לביטול פסק הבורר בעניין אלי ארוך תועבר מהליך של המרצת פתיחה להליך תביעה אזרחית רגילה. בהחלטתו אף נזף באופן מפורש וממוקד בבאי כוחם של הצדדים.

בפרשת חפציבה פסק כי בני זוג שפלשו לבית אותו התחילו לרכוש בכפר יונה משנודע להם על קריסת החברה - עשו דין לעצמם משלא היתה להם זכות לעשות זאת, והפנה את התיק לבית המשפט המחוזי בירושלים.

בעניין אחר דחה את בקשתן של אגודת הסטודנטים ואגודות אחרות להוציא צו מניעה זמני שימנע את מנידת מניות חברת איסטא.

לדברי השופט זפט, האגודה לא הצליחה להרים את הנטל להראות סיכויי הצלחה בתובענה במידה המצדיקה את מתן הצווים המבוקשים.

במרץ 2007 דחה את עתירת קבוצת מטרוויל נגד זכויותיה של חברת MTS במנזר הרכבת

הקלה בתל אביב. השופט זפט קבע, כי סיכויי מטרוויל לזכות בעתירה אינם טובים, והחליט שלא להיענות לבקשה למתן צו הביניים נגד התקשרות המדינה עם הזוכה.

יבוא טובין - המותר והאסור, סוגיות בחוקיות היבוא / עו"ד גיל נדל

ספרו של עו"ד גיל נדל הוא ראשון בסדרה שתעידה לעסוק ב"יבוא, יצוא ומה שביניהם". הספר דן בגבולות המותר והאסור המשפטיים ביבוא טובין. ספרים נוספים הממוכנים בסדרה ידונו בנושאי מכס, באשראים דוקומנטריים, בהובלה אווירית וימית ועוד.

בספר שבעה פרקים. הראשון דן בחוקיות היבוא בראי החקיקה, באמצעות דברי חקיקה ספציפיים לתחום היבוא, ובמסגרת חקיקת המכס וחקיקת הסחר. בפרק מובאים הדינים הספציפיים ופרשנותם, לרבות הבעייתיות שבצו יבוא חופשי והאם מוצר כזה או אחר נכנס להגדרה זו או אחרת. הפרק השני דן בחובות סימון מוצרים מיובאים, והפרק השלישי במועד לעמיי גדה בדרישות החלות על יבוא. עולה, כי שאלה גדולה בסוגיית הסדרת היבוא היא מהו המועד להתרחשותה של עבירה. השאלה היא באשר למועד הקובע עד אליו יכול היבואן להקפיד את המצב ולתקן את הכשלים. כן נידון הנוהג בעניין מועד העמידה והשינויים שחלו בו, ועמידת טובין מיובאים בדרישות שלא מכוח צו יבוא חופשי.

הפרק הרביעי דן בסמכויות האכיפה, וסוקר חוקים המעניקים סמכויות אכיפה לרשות המכס ולמשרד התעשייה והמסחר. כן מוסבר מנגנון ה"חריטה" על עבירה בעניין הסדרת היבוא.

הפרק החמישי בספר סוקר סוגיות ספציפיות בצו יבוא חופשי, ובהן הטלת כופר כסף ושיקולי הפחיתות, טבלת ענישה וסקירת החלטות ועדת היבוא. טבלת הענישה (עמוד 85) סוקרת את שיעור הכופר ביחס למספר העבירות הקודמות של היבואן לעניין סוג עבירת "אי סימון או סימון מטעה". הפרק השישי דן בחובות ההנמקה, והפי רק השביעי בתקיפת ההחלטה הן במסגרת הליך מנהלי והן במסגרת הליך שיפוטי. לעניין אופן התמודדות יבואן עם חילוט מכוח פקודת המכס מוצגת תרשים זרימה ידידותי (עמוד 103).

נספחי הספר כוללים, בין היתר, את הצווים הרלבנטיים (צו המכס, צו מתן רשיונות יבוא, צו יבוא חופשי, צו הגנת הצרכן [סימון טובין] ועוד). כן מובאים הפקודות והרשיונות הרלבנטיים. עוד מובאות המלצות לאמות מידה לקביעת כופר כסף, מכתבו של ראש מנהל המכס בעניין הגשת אישורים, והנחיה זמנית מטעם ראש מנהל המכס בדבר רשיונות יבוא.

הספר כולל מידע מעשי ואינו דן בתיאוריות או במשפט המשווה. לא פעם מצטט המחבר מהליכים משפטיים להם היה שותף, ועומד על הסתירות, העמימות והלקונות שבדיו, תוך אזכור פסיקה רלבנטית אודותיהם. המחבר סבור כי נוכח חוקי היסוד בעטיים שינה בית המשפט

העליון את פרשנותו, מאז הלכת חכם ועד הלכת מישראל, יש להעדיף פרשנות מצומצמת לסמי כויות שהוקנו לרשות המנהלית - ועדת היבוא, המוסמכת לדון בנושא עבירות על חוקיות היבוא מכוח צו יבוא חופשי לתת כופר. המחבר סבור, כי "לאור הלכת מישראל יש להחיל עקרון הפי רשנות המצמצמת לעניין הפרשנות העונשית של פקודת היבוא והיצוא, שכן המדובר בדבר חקיקה מנדטורי וארכאי הקובע הוראות גורפות ודרקוניות".

בפועל, גישת ועדת היבוא כסמכות מנהלית היא הפוכה: לדברי המחבר היא אינה מקלה על היבואנים. גישת הוועדה ביחס ליבואן כי מתקיים בו היסוד העובדתי של עבירה על חוקיות היבוא, ונטל ההוכחה עליו להראות כי לא התרשל במילוי תפקידו. לשיטת הוועדה, מדובר באחריות קפידה ובסעיף 22 לחוק העונשין, נדרשת מיבואן רמת זהירות גבוהה. הוועדה קובעת כי במקרים של טעות לגבי לשון צו היבוא, לא יפטרו את היבואן (עמוד 81).

ביחס לחובת ההנמקה של רשויות המכס (עמוד 91), קובע הצו כי "רשאי המנהל או כל רשות מוסמכת בכל עת, בלי ליתן כל נימוק למי עשהו זה, לבטל כל רשיון או סוג של רשיון שניתן לפי הצו". המחבר מתרעם, בצדק, כנגד סעיף זה, ומבקש להחיל עליו פרשנות מצמצמת לאור חוק ההנמקות, כללי המשפט המנהלי המודרניים ותיקון מספר 2 לצו יבוא חופשי. לא נותר אלא להצטרף לעמדה זו. **בשלוש מילים: מדרין משפטי יבואן.**

הוצאת ספריית הסחר, 236 עמ', 140 שקל

החברה - תגמול מנהלים ועובדים במנשרים הוניים / עו"ד שמעון לביא

מתן אופציות לעובדים, או מכשירים הוניים נוספים, הינו לכאורה הפשע המושלם, בהיותו מוצדק וראוי על ידי קפיטליסטים והן על ידי מחזיקים בעמדה חברתית סוציאליסטית. באמצעות אופציות לעובדים ולבכירים מבקשים הקפיטליסטים לקנות שקט תעשייתי, לדרבן עובדים למוטיבציה שתעלה את פרוין החברה, ולהקטין את פיזור הסיכון והוצאות השכר ואת תזרימי המזומנים; גם הסוציאליסטים מצדיקים שימוש במנגנון הוני זה, המשתף עובדים במקומות עבודתם, מצמצם את הפער בין רווחי הבעלים לשכר העובדים, ומכיר בהם כשותפים הנוטלים חלק באפשרות צבירת הון באמצעות הפרטה. גם עבור המדינה שיטת האופציות נחשבת טובה: היא מושכת משקיעים זרים שמייצרים מקומות עבודה, ודוגמאות לכך הן אירלנד, רוסיה, הונגריה, פולין וסרביה.

תיקון 132 לפקודת מס ההכנסה מסדיר אף

בישראל בחקיקה ראשית את דרך הקצאת מכשירים הוניים, הנאכפת בין היתר בתקנות רשות ניירות ערך לעניין גילוי נאות של תגמול בכירים. כמוסבר בספר - "אופציה לעובדים על מניות היא סוג מיוחד ונוסף לגיוס הון של חברה - גיוס ההון האנושי. דיבידנד, מקורו בחלוקת רווחים של החברה; הצעת זכויות היא הנפקה שאינה תלויה ברווח, וייעודה גיוס הון. אופציה לעובדים שונה משני סוגים אלו - מטרתה גיוס הון אנושי ולא פיננסי, תוך שהיא משלבת בתוכה סממנים משני הסוגים האחרים. היא נטלה מחלוקת הדיבידנד את אלמנט ההטבה הכספית ונטלה מהצעת הזכויות את אלמנט ההצעה הבלתי הדרירה".

הספר מתאר את תופעת האופציות גם בעור לם. בארצות הברית, למשל, עלה בהדרגה שיעור ושווי האופציות מכלל הכנסות המנהלים, מר"32 אחוז בשנת 1992 ועד 66 אחוז בשנת 2001. בשנת 1973 החלה הבורסה של שיקגו לסחור באופציות, וביטאה מדיניות אמריקאית שנועדה לעודד אפיק כלכלי זה. בארצות הברית בוצעה חלוקת האופציות הראשונה במפעל המאפייה פילסבר, שחילק לעובדיו 25 אחוז מרווחיו, כבר ב-1882. אף משבר 1929 לא בלם את התופעה, שנועדה להקטין על עלויות השכר ולבטא אמון בעתיד טוב יותר. גם חוקי הקונגרס, ובעיקר חוק 1950 שאפשר לבעלי אופציות לשלם מס רווח מופחת, עודדו מגמה זו. שנות השמונים מכריזות "עשור תאוות הבעז" של מנהלים בכירים, ולבטח לא מימשו את הפוטנציאל החברתי של המכשיר, שבבסיסו אף יכול להוות כלי לחלוקת רווחים הוגנת ושוויונית. משבר אנון שם את שיטת האופציות במרכז הדיון והציגה כרדיפת בצע קפיטליסטית באמצעותה מרוקנים המנהלים את קופת רווחי החברה.

כיום, מוחזקים מכשירים הוניים בערך של מאות מיליארדי דולרים, על ידי 13 מיליון ניצי עים בארצות הברית. בישראל סכומי שווי ההטבות במימוש של ניצעים ב-15 השנים האחרונות הגיע ל-20 מיליארד שקל, בעיקר בחברות צ'ק פוינט (1.346 מיליארד שקל), קומברס (978 מיליון שקל), מרקורי (614 מיליון שקל) וכן טבע, אמדוקס, תרו, אלוריון, ודי.אס.פי.ג'.

אבל השיטה אינה חדשה. אריסטו בחיבורו "המדינה" מספר על תאלס, אחד משבעת חכמי תבל, שחי במאה השישית לפני הספירה, והביחין כי כמות יבולי הזיתים עולה על יכולת בתי הבד לסחוט אותם, ועל כן הציע לבעלי בתי הבד לקנות מהם מראש את יכולת הסחיטה במחיר נמוך, אך קבוע, תוך תשלום מקדמה מראש, וזאת על מנת להכין עצמו לשנה אחרת שתהיה דלילה יותר. לימים העסקה נכשלה ותאלס, שלא מימש את האופציה לסחיטה, הפסיד את התשי לום מראש.

הספר סוקר את הבסיס להקצאת מכשירים הוניים, את השיקולים להקצאה ואת הסיכונים הנובעים ממנה. בספר פירוט רחב על סוגי המכשירים הוניים, אופן מדידת ערכם ושיעורם, לרבות שאלת ביצוע לעומת תמורה. כן נידונה בספר השפעתם של ניצגויות עובדים על הקצאת מכשירים הוניים, לרבות שאלות של מידע פנים וניהול. עוד סוקר הספר הפרות נטענות להתחייבויות להקצאה ותביעות משפטיות.

פרקי הספר יסודיים ומפורטים ורובם כוללים

אחוות דג'אני / עו"ד אלון חילו

בעברית ליתעראטורא בת מאה שנה מספר האדווקאט אלון חילו על מרובע האהבה שמתרחש בסביבותיה של אחוות דג'אני, הממוקמת היכן שבתל אביב ניצבים כיום "מגדל עגול, מגדל מרובע

ומגדל משולש". השנה: 1895. מרובע היחסים, הכולל פן רומנטי ופוליטי גם יחד, הינו בין המספר, חיים מרגליות קלוויסקי, אשתו הקרה האירופאית "האדונית" שהובאה על ידו ארצה, השכנה הערבייה בעלת האחוזה עפיה, וילדה צאלח בן ה-12. האב היהודי משמש לילד הערבי דמות אב, האם הערבייה עפיה נרתעת מנוכחותו של היהודי המאוהב בה, והמספר, מואלי הקרקע של הציונות, שעלה ארצה "על דרך האידיאליזמוס", נדחה על ידי רעיותו החוקית הקרירה, היא "האדונית". הספר נולד מלאכת כתיבה מוקפדת בעברית של 1895. כך למשל כאשר לסירובה של האדונית לקיים יחסי מין עם המספר: "שלושה ימים אחרי יום חופתנו, והיא עדיין קרקע לא נודעת בעבורי, אמרתי להאדונית דרך רמיזא כי אם בתולה היא ואם לאו, אין הדבר מעלה או מוריד בעיני, ולואי ותתיר לי כבר לבוא בשעריה..." (עמוד 19). בצר לו החל הציוני פוקד נפקניות בקולוניית שמר הירדן, ואחת מהן היתה "קולוניסטית קירחת שיער ומצונפת על פי דרכה, שנאמר לי כי היא בודדה ומיילת לאותו איש שיחרוש תלמיה... עיניה חמומות ועצובות, גופה דל ורזה, אך ניאותה לעשות כל מעשה שהצבעתי עליו לפנייה מן האספקט האוראלי..." העברית המיושנת שבה נכתב הספר, תוך הקפדה על שימוש באופן הכתיבה ובמושגי התקופה, נותנים לספר ממד משעשע וקריא דווקא, ניחוח של פעם, וגם ראייה היסטורית של הסביבה שבה אנו חיים, בעיקר בהתייחס לאירועים סביב אחוות דג'אני. **היתר, דובליקאט מהספר המצוי בחנויות.** הוצאת ידיעות ספרים, 367 עמ', 88 שקל

היופי שלפני... אמנות עריכת השולחן / עו"ד אורית רוט

עו"ד אורית רוט, קרימינולוגית קלינית, בוגרת האקדמיה לאמנות ברומא ופוליטיסטית במשטרה, ריכזה עשרות צילומי שולחנות ערוכים לספר אלבום אחד. בין היתר, תוכלו למצוא שולחן רומנטי לשניים, שולחן לבן-שחור, שולחן ראש השנה, שולחן למרפסת ועוד. **"נקרימינולוגית, מצאתי את עצמי מלמדת את הפושעים כיצד לראות את יופיו של העולם", היא כותבת.** הוצאת אורוט, 151 עמ', 138 שקל

משפטית להעמדה לדין, כאשר עמדת היועץ היתה כי "שיטת המעצר המנהלי תינקט בשל" בים קריטיים מתוך נחנה שתהיה קיימת תשתית עובדתית מספקת" (עמוד 209).

עוד בספר, מאמר פסיכולוגי מעניין מאת פרופ' שלמה גיורא שוהם, כאשר לקשר בין "פשיעה" ל"טירוף", תוך פיתוח תיאוריה בדבר "חור שחור" המבקש תמיד להתמלא על ידי התמכרות, פשיעה, פסיכוזה או דיכאון. הנשיא בדימוס שמגר כותב (מלבד את הקדמת הספר) מאמר המבקש למצוא ולאפיין את יסודותיה השונים של האלימות, על מנת להתוות דרכים לפתרונה. עיקרו, לפי שמגר, הוא אכיפת הדין הפלילי והקפדה על ענישה ראויה.

השופט איתן מגל ז"ל מבקר במאמרו את המר דיניות הנוהגת העושה שימוש רחב מדי לטעמו ב"מעצרי בית". מגל סבור כי השימוש במעצרי בית גורף מדי, פוגע בתחושת הביטחון בשם טוב הלב והסבלנות השיפוטית, והוא שואל "איזה משקל אם בכלל ניתן לאיכות חייו של אדם וליכולתו לישון בשלווה בלי לחשוש מפור רצים שהפכו מכת מדינה? חוששני כי אורחים רבים לא ימצאו נחמה מספקת בהומניות ובגור דל הנפש של שופטיהם... המרחם על אכזרים סופו שמתאכזר לרחמנים. אני מאמין כי הגיעה העת לשים דגש על זכויות הציבור ולהרחיק את הפחד שהשתלט על רחובותינו וחודר לביתנו" (עמוד 179). זאת, בין היתר, נוכח היעדר אכיפת הוראות מעצרי הבית.

רינת קיטאי סנג'רו מפרסמת מאמרה בנושא "תנאי כליאתם של עצורים - בין חוקת החפות לכבוד האדם", וקובעת שהמדינה מפרה את הוראות סעיף 9 לחוק המעצרים בדבר החובה להחזיק עצורים בתנאים הולמים, ומציעה דרך כיס לשיפור תנאי הכליאה. השופט המחוזי יצחק עמית דן ב"קבילות, סודיות, חיסיון ואינטרסים מוגנים בהליכי גילוי במשפט האזרחי", מיכל אהרוני כותבת על "מעמדה של הודאת נאשם במשפט העברי"; רונית זמיר על "החיסיון בין מגשר לבין צדדים לגישור".

בתמצית הרצאה של מבקר המדינה, מיכה ליי-נדנשטראוס, נבחנות "סוגיות נבחרות בביקורת המדינה". איתי ליפשיץ כותב על "הפשרה התלמודית - בין תיווך להכרעה", ופבלו לרנר על "המשפט המשווה בעידן של הרמוניזציה", שבו מוצע לראות את המשפט המשווה כבסיס אפשרי ליצירת הרמוניה משפטית. יעל רוזם ואיריס לושי-עבודי כותבות על "המצאה לומר רשה בהנהלת עסקים" - על התיאוריה החדשה של סמכות בינלאומית.

מדברי המבוא לספר עולה, כי השופט אורי קיטאי נהג בפועל לבקר את הדין הפלילי אשר כולל עבירות רבות מדי, המוגדרות באופן רחב מאוד ומלוות בעונשים חמורים וחסרי פרופור רציה. משכך השתמש הרבה בתיקון 39 לחוק העונשין בזכותו נאשמים מכוח סייג "זוטי הד" ברים". עם זאת, בלט קיטאי בהושיטו סעד למי סתבכים בשוק האפור, וקבע בין היתר כי ריבית מעבר ל-4 אחוזים מנוגדת לתקנת הציבור. **קיטאי תפש את תפקיד השופט כמכריע בסכסוך כים, ועל כן פסקי דינו קצרים וממוקדים יחסית, כשהוא מעדיף להכריע על דרך הפשרה.** הוצאת נבו, 373 עמ'

התייחסויות מהמשפט המשווה. כך למשל, בפרק אודות "הסיכונים בהקצאת מכשירים הוניים", סוקר המחבר את מישורי הסיכון בדבר קביעת שווי החברה, מישור בעלי המניות, השפעת ההקצאה על שווי המניה עליה הוקצתה, דילול, רישום הקצאה כהוצאה כגורם להפחתת רווח ועוד. בין סוגי המכשירים הוניים מונה המחבר תוכניות על בסיס זמן על סוגיהן השונים, ותוכניות על בסיס ביצוע, אף כאן בפירוט רב.

לידיעת תאלס מכתבי אפלטון, הראשון שתועד כמשתמש באופציה כמכשיר הוני. אם היה מחזיק בספר זה אולי היה יכול אף להצליח. הוצאת כרמל, 678 עמ', 510 שקל

ספר אודי קיטאי / בעריכת ד"ר בועז סנג'רו

עם פרישתו של השופט קיטאי, נשיא בתי משפט השלום במחוז חיפה והגליל המערבי ושופט מחוזי, יוצאת אסופת המאמרים "ספר אורי קיטאי". זו מכילה ריכוז מאמרים בנושאים מגוונים שלא תמיד ניכר החוט המקשר ביניהם. את המאמר המסריד ביותר כתב עורך הספר, ד"ר בועז סנג'רו, הבוחן את החקיקה והפסיקה הנוגעת לתהליך ההתנתקות. תחת הכותרת "דמוקרטיה מגומדת", סבור המחבר, כי חוק יישום תוכנית ההתנתקות, תשס"ד-2004, והפסיקה שמכוחו (ובעיקר פסיקתה של השופטת אילה פרוקצ'יה), הינם בלתי דמוקרטיים, בהיותם סותרים את העקרונות הפליליים היסודיים, וכן את חופש הביטוי, המחאה וההפגנה. "האם גם את מהטמה גנדי היו הם משליכים לבית האסורים?" שואל סנג'רו, ומבקר את המצב המשפטי שהעדיף חקיקה ספציפית על פני שימוש בחקיקה קיימת; שהכניס פוליטיקה לתחום הפלילי; שהטיל איסורים ועונשים קה אם לא בוצע מעשה אקטיבי; שהחמיר בענישה באופן בלתי מידתי; שעשה שימוש פסול בשב"כ; שהקים בתי משפט מיוחדים לעצורי ההתנתקות ומכוחו קוימו דיונים קולקטיביים. המחבר מבקר את עמדותיו של היועץ המשפטי לממשלה, מני מזוז (למשל, בנוגע לאיסור קיום בחינות הברות לעצורים, שאינו מידתי בין היתר נוכח העובדה שאף אסירים שהורשעו ראשים להיבחן בבחינות ברות); את הפרקליטות, את עמדת המחוקק, את בתי המשפט ואת התקשורת. הוא חושף (עמוד 207) מסמך מאת הסניגור ריה הציבורית שבו עמדתה נגד מעצרי קטינים, עמדה שהושתקה לדעתו. הוא מבקר את בית המשפט העליון אשר היתר לראות במעצר כלי הרתעה, בניגוד להוראות חוק המעצרים. בנושא השימוש במעצר מנהלי, עומד המחבר על הסתירה בעמדת היועץ המשפטי מזוז, שמשמש במעצרים אלו על אף קיומה של אלטרנטיבה